

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ ἀπατήσῃ. Συνών. ἀγέλαστος 2.

ἀξεγόνιαστος ἐπίθ. Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεγονιαστὸς < ξεγονιάζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου οἱ γόνοι δὲν ἐξεπούλλιασαν, μένουν ἀκόμη ἐντὸς τῶν κρηθρῶν τοῦ μελισσιοῦ: Ἡ πίττα εἶναι ἀξεγόνιαστη.

ἀξεδιάλεχτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεδιαλεχτὸς < ξεδιαλέγω.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἀπὸ τὰ σκύβαλα, ὁ μὴ ὑποστὰς διαλογὴν: Στάρι ἀξεδιάλεχτο Μ. Ἐγκυκλ. Ἀξεδιάλεχτη φακὴ αὐτόθι. Συνών. ἀδιάλεχτος 1, ἀκόκκιστος, ἀξεδιάλυτος 2.

ἀξεδιάλυτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀξεδιάλυτος ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 297

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεδιαλυτὸς < ξεδιαλύω.

1) Ἀνερμήνευτος, ἀνεξήγητος, συνήθως ἐπὶ ὄνειρων σύνηθ.: Αὐτὸ τὸ ὄνειρο ἔμεινεν ἀξεδιάλυτο σύνηθ. Ἦταν ἓνα ἀξεδιάλυτο μυστήριον ΚΘεοτόκ. Σκλάβ. 280 Ἀς προσπαθήσουμε... νὰ ξεδιαλύσουμε τ' ἀξεδιάλυτα ΓΨυχάρ. Ἀγν. 146 Συνών. ἀδιάλυτος 3. 2) Ἀξεδιάλεχτος, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Κορινθ.): Ἐχω τὸ στάρι ἀξεδιάλυτο, θέλω νὰ τὸ ξεδιαλύνω γιὰ νὰ πᾶ ν' ἀλέσω. β) Ἀδιύλιστος, Πελοπν. (Λακων.): Τὸ λάδι εἶναι ἀξεδιάλυτο. 3) Ἀδιαχώριστος, δυσδιάβατος Ἰδραγούμ. Ὅσοι ζωντ. 266: Διάβηκε πυκνὰ καὶ ἀξεδιάλυτα... δάση.

ἀξεδιπλωτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεδιπλωτὸς < ξεδιπλώνω.

Ὁ μὴ ξεδιπλωθεὶς: Ἀξεδιπλωτο παννί.

ἀξέθαλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀξέθαλους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξέθαλος < ξεθάλω.

Ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν ἀφηρεῖται ἡ τέφρα, ὁ ὑπὸ τέφρας κεκαλυμμένος, ἐπὶ ἀνθρακίᾳ: Ἀξέθαλ' τ'ν ἄφ'καμι τ' φρουτιά.

ἀξεθέρμιστος ἐπίθ. Ἄνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Σῦρ. Χίος ἀξεθέρμιστους Στερελλ. (Ἀμφ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεθερμιστὸς < ξεθερμίζω.

Ὁ μὴ πλυνθεὶς, ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ θερμοῦ ὕδατος μόνου ἢ μετὰ στάκτης ἐνθ' ἄν.: Ἐχω τὰ πιάττα ἀξεθέρμιστα Χίος Πβ. ἀξέπλυτος.

ἀξεθηλύκωτος ἐπίθ. Κεφαλ. Παξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεθηλυκωτὸς < ξεθηλυκώω.

1) Ὁ μὴ ξεθηλυκωθείς, θηλυκωμένος Παξ.: Ἐχει τὸ φόρεμά της ἀξεθηλύκωτο. Ἀντίθ. ἀθηλύκωτος 1. Πβ. ἀξεκούμπωτος. 2) Ὁ μὴ ἐκτυλιχθεὶς, ὁ μὴ ἀνοιχθεὶς Κεφαλ.: Ἐκουβάλησε σπῖτι του τὸ πακέτιο ἀξεθηλύκωτο ὅπως τοῦ τό 'δωκα. Ἀντίθ. ἀθηλύκωτος 2.

ἀξεθύμαστος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 96 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀξιθύμαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεθυμαστὸς < ξεθυμαίνω.

Ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὴν ἐνεργητικότητά του, ὁ μὴ ξεθυμασμένος ἐνθ' ἄν.: Ἀξιθύμαστου ρακὶ Ζαγόρ. || Ποίημ.

Βαρειὰ ἀξεθύμαστη μυρουδιά | κι ἄσωση μέσα 'ς τὸ μυρογυάλι ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ μὴ καταπραῦνθεὶς, ἐπὶ ἀνθρώπου Ἡπ. (Ζαγόρ.): Εἶν' ἀξιθύμαστους ἀκόμα.

ἀξείκαστος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 2 142.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεικαστὸς < ξεικάζω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωφ. πρᾶξ. Ε στ. 338 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξεικασθῇ, ἀφάνταστος: Ποίημ. Στεφάνια πλέκει καὶ τ' ἀχνὰ κεφάλια στεφανώνει τὰ ποτισμένα ἀφρόνι, ποῦ ἀξείκαστο ἓνα θάμπωμα κι ἀξήγητο τὰ δένει μὲ ζῆσι ψευτισμένη.

Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωφ. ἐνθ' ἄν. «μ' ὅλον ἐτοῦτο βάνοντας 'ς τὸ λογισμό μου πάλι | τὸν πόνο τὸν ἀξείκαστο, τὴν πρίκα τὴν μεγάλη».

ἀξεκαθάριστος ἐπίθ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεκαθαριστὸς < ξεκαθαρίζω.

Ὁ μὴ ἐκκαθαρισθεὶς, ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς: Λογαριασμός ἀξεκαθάριστος κοιν. Πβ. ἀξεμπέρδευτος.

ἀξεκλάδιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀξεκλάιστος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεκλαδιστὸς < ξεκλαδίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου δὲν ἀπεκόπησαν οἱ κλάδοι, συνήθως ἐπὶ ἀμπέλου: Παροιμ. φρ. Φροῦ φροῦ καὶ τ' ἀμπέλιν ἀξεκλάιστον (ἐπὶ τοῦ ἐνεργούντος μετὰ πολλῆς σπουδῆς καὶ ἄνευ τῆς δεούσης προσοχῆς).

ἀξεκλήρωτος ἐπίθ. Κῶς

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεκληρωτὸς < ξεκληρώνω.

Ἀνεξάντλητος, ἄφθονος: Εἶρα ἀξεκλήρωτη (εἶρα=αἶρα).

ἀξεκοκκάλιαστος ἐπίθ. Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεκοκκαλιαστὸς < ξεκοκκαλιάζω.

Ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν ἀφηρεῖται τὰ κόκκαλα: Ἀξεκοκκάλιαστο κρέας. Συνών. ἀξεκοκκάλιστος.

ἀξεκοκκάλιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀξεκοκ-κάλιστος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεκοκκαλιστὸς < ξεκοκκαλίζω.

Ἀξεκοκκάλιαστος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Κρέας ἀξεκοκκάλιστο πολλαχ.

ἀξεκόλλητα ἐπίρρ. ΑΚαρχαβίτσ. Ζητιάν. 169

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀξεκόλλητος.

Ἀναποσπαστός: Ἢταπόδι μὲ τοὺς ἀποκλαμούς του πιασμένους ἀξεκόλλητα σὲ ὅλα τὰ μεγάλα σπῖττα τοῦ τόπου.

ἀξεκόλλητος ἐπίθ. σύνηθ. ἀξεκόλ-λητος Κύπρ. Μεγίστ. ἀξικόλλητους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεκολλητὸς < ξεκολλῶ.

Ὁ μὴ ξεκολλημένος, ἀναπόσπαστος.

ἀξεκούκκιστος ἐπίθ. Ἀθῆν. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεκουκκιστὸς < ξεκουκκίζω.

Ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποῖου δὲν ἀφηρεῖται οἱ κόκκοι, οἱ σπόροι: Μπαμπάκι ἀξεκούκκιστο. Συνών. ἀξεσπύριστος.

ἀξεκούμπωτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεκουμπωτὸς < ξεκουμπώνω.

